

mine Henstillinger var frugtesløse, bragte jeg i 1913 Spørgsmaalet paa Bane overfor daværende Departementschef Schlichtkrull, som imidlertid bad mig lade saavel dette Spørgsmaal som en Henstilling om en forbedret Kontrol bero uden at afgive nogen Indberetning, hvilken Anmodning jeg efterkom, skønt den var mig ret uforstaaelig.

Efterhaanden som Tiden gik, uden at der blev gjort Skridt til at hidføre nogen Bedring i disse Forhold, mente jeg ikke vedblivende at burde tie og fremkom da den 26. November 1914 med en skriftlig Redegørelse til Ministeriet om forskellige Ulemper saavel ved Kontrollen som ved de hygiejniske Forhold paa Mønten.

Paa *Finansministerens personlige Foranledning* blev Spørgsmaalet om Hygiejnen forelagt Afdelingsingeniør Nobel og Fabriksinspektør Voldum. Afdelingsingeniøren indgav et Forslag til en gennemført Ventilation af hele Møntbygningen. *Saavel den daværende Møntmester som den nuværende, der den Gang var Fuldmægtig, fraraadede imidlertid begge, at Forslaget kom til Udførelse, og det blev henlagt.*

Aaret efter døde Afdelingsingeniør Nobel, og Fabriksinspektøren maatte til sidst opgive sine ret stærke Forsøg paa at faa Sagen fremmet.

I Indberetning til Ministeriet af 3. August 1916, som Svar paa Møntmesterens Forslag om Nyanskaffelser til et Beløb af 97 000 Kr. i Forbindelse med hans Forslag om Indførelse af Oliefyring af 21. Juni 1916, har jeg atter omtalt den daarlige Ventilation, der af Møntmesteren var omtalt som et underordnet Spørgsmaal.

Til 4. „At der ved Anvendelse af Oliefyring afhjælpes forskellige Ulemper“.

Oliefyring fordrer absolut et godt ventileret Lokale. Det forbavsede mig derfor, at ogsaa den nuværende Møntmester, der i særlig Grad ønskede Oliefyring indført, foranledigede Nobels Forslag afvist. Han har i sin Omtale af dette Spørgsmaal sikkert set mere teoretisk end praktisk paa Sagen, idet der, foruden en øredøvende Larm, udvikles megen ildeugtende Røg, i Henhold til Oplysninger, jeg fremskaffede til min Indberetning af 3. August 1916.

Hvorvidt i øvrigt Oliefyring vil kunne anvendes til ædle Metaller, hvor en hyppig Omrøring skal finde Sted, skal jeg ikke her udtale mig om.

Til 5. „At fremmede om Natten kan have for let Adgang til Mønten fra de omliggende høje Huse“.

Hvad dette Punkt angaar, vil den nuværende Møntbygning sikkert uden Vanskelighed kunne forsynes med betryggende Sikkerhedsforanstaltninger, bl. a. *ved et fuldt effektivt Alarmsystem.* Da der efter mine hyppige Henstillinger indrettedes Alarmapparat til Politiet, blev denne Foranstaltning kun delvis gennemført, idet Alarmapparatet kun sættes i Forbindelse med Jerndørene til Hvælvingerne, medens der naturligvis rundt om i Bygningen burde have været indlagt Alarmtryk, *hvorved Vægteren hurtigt kunde alarmere Politiet i Tilfælde af Indbrud eller Overfald.*

Særlig i min Indberetning af 21. April 1918 til Ministeriet findes dette uheldige Forhold udførligt omtalt, saavel som forskellige andre, saasom at jeg ofte har fundet Nøglerne siddende i Dørene til Hvælvingerne, hvor de til Aflevering afvejede Poser med aftalte Penge henligger, og at Tællersken ofte er overladt til sig selv med store Beløb ogsaa i Guldpenge under Forhold, som gør det let at overrumple hende, uden at hun vil være i Stand til at tilkalde Hjælp, idet der heller ikke i hendes Nærhed findes en Alarmklokke, og Adgangen til det Rum, hvori hun er beskæftiget ved et ret larmende Arbejde, sker gennem Kontoret, hvortil Døren, ligesom ogsaa Døren fra Kontoret til Gaarden og Værkstedbygningen, som Regel staar aaben, hvad enten der er nogen til Stede eller ikke. Der udvises saaledes her en Skødesløshed, som vil gøre selv de mest moderne og yderliggaaende Sikkerhedsforanstaltninger illusoriske.

Fra 1904 til 1918 var jeg som Guardain tillige Kontrolør paa Mønten. Da mine talrige Henstillinger angaaende de mange uheldige Forhold dels til Ministeriet, dels til Møntmesteren sjældent blev taget til Følge, følte jeg mig endelig den 24. September 1915 nødsaget til at indberette til Ministeriet, at Forholdene efter min Mening var af en saadan Beskaffenhed, *at jeg maatte fralægge mig Ansvar*, hvis noget skete.

Aaret efter, i Februar 1917, blev der begaaet et Tyveri, som vakte en Del Opsigt, og som *kunde været undgaaet, hvis mine Forslag var blevet taget til Følge*, ligesom der i saa Fald heller ikke vilde have været Anledning for Assessor Simonsen til under Retsforhandlingerne at erklære, at der ingen Kontrol forefandtes. Kontrollen *var der*, men dens Henstillinger og Kritik blev næsten altid mødt med Ligegyldighed, ja som Regel endog fornærmeligt opfattet.